 Subsermo tercius.

Quo coronauit eū ma
ter sua. Sup quo ver
bo quātū ad quartū
principale videndū q̄
sit ista mater verbi
diuini q̄ ip̄m coronat
Et sciendū q̄ mater
eterne generatōis ē
fecūditas diuina qua
pater ꝓduxit verbū et ī ip̄o oēs creatu-
ras. hec aūt fecūditas ē deo naturalis et
nō dependēs a libero arbitrio dei vn̄ deus
ꝓduxit verbum simul et oēs creaturas
in ip̄a naturali sua fecūditate nō ex libera
volūtate Sed dices si nō volūtate ergo in
uolūtarie et ex nccitate qd̄ est absurdū. Di
cendū q̄ hec instātia similis est argumēto
cuiusdam heretici de quo aug. in li° de tri. q
arguebat sic. Pater aut nolens aut volens
genuit filiū. si nolens miser est. si volens g°
volūtate genuit filiū nō natura. Ad h° sa-
tis acute rn̄dit quidā catholicus ɔtra arguē
do in simili. Patert aut nolēs aut volens
est deus si nolens miser ē. si volēs ergo vo
lūtate ē deus nō natura. Et licet hec fue-
rit bona rn̄sio ad hoiem. Tamē respōdēdo
ad rem qn̄ dicit² aut nolens aut volens. Di
cendū q̄ actus volūtatis in ꝓposito p̄t acci
pi dupliciter. vno mō vt p̄cedēs generatōē
verbi et sic pr̄ nō genuit filiū volens. alio
mō vt ɔuïcans et ap̄pbans et sic p̄t ɔcedi q̄
pr̄ genuit volens. primo mō volūtas disti-
guitur ɔtra naturā. nam scd̄m illū modū pr̄
genuit ita filiū natura q̄ nō volūtate. scd̄o
mō volūtas distinguit² ɔtra nccitatē coa-
ctionis. vn̄ scd̄m istū modū ita pr̄ genuit fi
liū volūtate q̄ nō nccitate. Potest ergo di
ci q̄ pr̄ genuit filiū volūtate sȝ nō scd̄m vo
lūtatē q̄ nō volūtate p̄cedente vt dictum
est. B Si dicas cū in diuinis idē sit vo
luntas et natura si pr̄ genuit natura ergo
volūtate. Dicendū q̄ volūtas et natura in
deo idem sunt re sed differūt rōne sic etiā
scia et volūtas. vn̄ sic scia dei extendit se re
spectu maloꝝ. volūtas aūt nō et tn̄ sciētia
dei et volūtas idem sunt. ita aliq̄d ɔuenit
nature diuīe qd̄ nō ɔuenit volūtati licȝ sint
idem. Patet ergo q̄ pr̄ ꝓduxit verbū fecū-
ditate nature nō libertate voluntatis. Qd̄
etiā eadē naturali fecūditate ꝓduxerit om
nem creaturā in ip̄o verbo sic ē videre. nā
pr̄ vno eodemq̄ȝ verbo dixit quicq̄d in sua
scia ɔtinetur et eo mō quo ibi ɔtinet² alias
verbū esset vere ɔrespōdens suo princi-
pio nec esset verbū ꝑfectū. Sȝ in scia p̄ris
ɔtinet² ip̄e pater et oēs creature licȝ prī
cipaliter pr̄ se ɔgnoscat et ex ɔsequēti alia
q̄ alia ɔgnoscit cognoscēdo se. vtraq̄ȝ tam̄
ɔgnoscit naturalit̄ et scit. Ergo deus pr̄ na
turali fecūditate ꝓduxit oēs creaturas
et hoc q̄tum ad esse eaꝝ in verbo. Et hoc
mō quelibȝ creatura p̄t dici filius dei natura
lis ille idem vnigenitus nō alius. vtrūq̄ȝ āt
deus ꝓduxerit creaturas in esse qd̄ habent
in ꝓpria natura naturali fecūditate vel vo
lūtatis libertate. De hoc ē discrepātia int̄
phōs et theologos. Phi em̄ posuerūt intel
ligētias effluxisse a deo nccitate naturalis
ꝑfectionis et nō ex libertate volūtatis sic
nos ponimus de emanatōe verbi qd̄ deus pr̄
ꝓduxit nō libera volūtate sȝ naturalis ꝑ-
fectōis fecūditate vt dictū est. Hic dicunt
ip̄i de emanatōne intelligētiaꝝ q̄ in dei
volūtate nō fuit nō ꝓducere vel ꝓducere
sȝ oportebat oīno eas ꝓducere. in istā posi
tionē inciderūt quidā qui dicūt q̄ deus ex na
tura bonitatis sue se ɔuïcat q̄ bonū ex na
tura rei est sui diffusiuū iō dicūt et q̄ deus
ita p̄t esse sine creaturis sicut creature sine
deo recte sicut nos dicim⁹ de p̄re et verbo
Sed istū sensū nō tenet catholica veritas
q̄ scd̄m aug. Intelligentia et oīs creatu
ra dependet a manu tenētia libere volun
tatis dei intm̄ q̄ absq̄ȝ dei īfluētia ad ictū
oculi stare nō posset nisi caderet in nihilū.
vn̄ dicit aplūs de deo q̄ ip̄e ē portās oīa
verbo virtutis sue. Ad motiua phōꝝ. Dicē
dū q̄ ip̄i habuerūt vnū falsum principiū q̄
deus nō posset facere aliq̄d nouū puta fa-
cere nūc qd̄ non fecit prius nisi mutatōne
facta in ip̄o. Et ex hoc prin° in multos er-
rores lapsi sunt. Excusant² tn̄ q̄ ꝑ viaȝ mo
tus et sensus aliud inuestigare n̄ potuerūt
Nobis aūt reuelata ē veritas ꝑ sacrā scri-
pturā. Ad aliud q̄ dicit² de ɔuïcatōe boni
Dicendū q̄ de illo bono quod est agibile et
cui accrescere p̄t aliq̄d. veꝝ ē q̄ est natura
liter sui diffusiuū Secus aūt de bono cui ni
hil accrescere p̄t ꝑ sui diffusionē bonitati
aūt diuīe nihil accrescit ꝑ esse creature sic
nec linee ꝑ additōē puncti Et iō q̄ nō est
maius bonū deus cū oībus creaturis q̄ de
us tm̄ hinc ē q̄ bonū diuinū diffūdi nō p̄t.
Uel dicendū q̄ ɔuïcatio boni est duplex
vna naturalis et hac deus ab eterno se cō
muïcauit ꝓducēdo filiū et spm̄sanctū. et q̄
naturalis fecūditas in deo est ip̄a essentia
diuia simplex et imꝑtibilis iō deus natura
liter se ɔuïcare nō p̄t nisi ɔmuïcet suā essen
tiam totā. Et hinc ē q̄ illud cui cōmuïcauit
se deus pr̄ ɔuïcatione naturali ē ver⁹ et ꝑ
fectus deus puta filius et spūssanctus Alia ē
cōmuïcatio voluntaria q̄ scȝ aliq̄d se potest

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-v-105/0460
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt